

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a optsprezecea după Rusalii

Grafică realizată de Miruna-Ioana Niicolaev

Evangelhia duminicii

Pescuirea minunată (Luca 5, 1-11)

1. Pe când mulțimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, și El ședea lângă lacul Ghenizaret,
2. A văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele.
3. Și urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și, șezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile.
4. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți.
5. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.
6. Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele.
7. Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde,
8. Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.
9. Căci spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră.
10. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.
11. Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El.

Miercuri, 21 septembrie 2005 la orele 21.10, în urma unui infarct cu complicații, s-a stins din viață, la vârsta de 75 de ani,

Preotul Iconom Stavrofor ARISTIDE LEFTER

Parohia noastră, care a beneficiat de slujirea sa în calitate de preot pensionar, deplânge fulgerătoarea-i dispariție și transmite condoleanțe doamnei preotese Maria, fiicei Florina, ginerelui Mihai și dragelor sale nepoțele Cristina-Ștefania, Georgiana și Iulia.

Slujba de înmormântare va avea loc Duminică 25 septembrie 2005, la ora 13.00, la cimitirul Sfântul Vasile din Iași.

**DUMNEZEU SĂ-L IERTE ȘI CU
DREPTII SĂ-L ODIHNEASCĂ !**

Motivat de tristul eveniment al plecării dintre noi a părintelui ARISTIDE LEFTER, manifestarea culturală sub genericul „Seara românească” se amână pentru o altă dată ce va fi anunțată prin intermediul foii noastre parohiale

Ajutorarea – act de iubire și responsabilitate

Apostolul care s-a citit în duminica aceasta este din *Epistola a II-a către Corinteni* capitolul 9, versetele 6-11. Autorul acestei epistole este Sf. Ap. Pavel, care o încredințează ucenicului său, Tit, spre a o duce corintenilor.

Scopul epistolei era de a restabili încrederea în persoana apostolului, în fața unor calomnii nejustificate aduse de adversarii lui și de a mobiliza strângerea de daruri pentru creștinii săraci din Ierusalim, afectați de o secetă prelungită.

Capitolele 8 și 9 tratează această din urmă problemă. Se presupune că în urma tulburărilor care apăruseră în comunitate, entuziasmul inițial al corintenilor pentru realizarea acestei colecte, dacă nu s-a stins, cel puțin a slăbit foarte mult.

Sfântul Pavel oferă o serie de îndemnuri și precizări legate de milostenie. Le spune corintenilor că măsura cu care vor dărui este aceeași cu măsura în care vor primi: *„Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera.”* (9,6) Milostenia nu trebuie să fie privită ca o povară impusă de o poruncă, ci să izvorască din dorința sinceră de a veni în ajutor fratelui aflat în strâmtorare. De aceea îndeamnă pe corinteni: *„Fiecare să dea cum socotește cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună.”* (9,7) Această idee este inspirată din cuvintele Mântuitorului, care la Matei 6,1-4 afirmă că milostenia impusă din afară sau săvârșită cu gândul dobândirii laudei de la oameni își pierde valoarea. Ea trebuie susținută de gândul că slujind pe semenul aflat în nevoie, slujim de fapt pe Mântuitorul însuși.

Această din urmă idee este ilustrată în *Pateric* printr-o scurtă povestioară în care se spune că un creștin a întâlnit în cale un sărac gol și făcându-i-se milă i-a dăruit haina sa. Iar săracul a vândut-o. Creștinul aflând de aceasta, s-a întristat. În noaptea următoare Hristos i s-a arătat în vis, purtând acea haină și arătându-i-o, i-a zis: *„Nu te întrista, că iată, port ceea ce Mi-ai dat”*.

O altă idee pe care Sfântului Pavel o enunță corintenilor este aceea că răsplata milosteniei este atât în ceruri, cât și pe pământ: *„Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiți spre tot lucrul bun (...)*” (9,8). Apostolul folosește o imagine metaforică, în care posibilitatea de a face fapte bune o compară cu o „sămânță” și cine o va cultiva, va primi de la Dumnezeu *„și pâine spre mâncare”*, adică va îndestula cu cele necesare pe cel milostiv, ca răsplată pentru faptele sale, și astfel va putea face

în continuare și mai multă milostenie – *„Iar Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine spre mâncare vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre, ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată dărnicia (...)*” (9,10-11)

Se spune în *Pateric* că era un călugăr care avea un frate mirean sărac și din munca monahului primea și fratele. Dar cu cât îi dădea mai mult, cu atât sărăcea cel care primea. Monahul a povestit lucrul acesta unui bătrân, care l-a sfătuit să nu-i mai dea nimic fratelui, ci să facă invers: să ceară el de la fratele său atât cât poate să-i dea. Iar tot ceea ce va primi să dea unui străin sau unui bătrân sărac, cerând în schimb să facă rugăciuni pentru fratele mirean. Acesta la început s-a întristat, dar s-a supus învoielii și în prima zi, luând din munca lui câteva verdețuri, le-a dus monahului. Acesta mai departe le-a dat bătrânilor și i-a rugat să se roage pentru frate. În altă zi fratele i-a adus verdețuri și pâine, iar monahul a procedat la fel, iar a treia oară i-a adus multe bunătăți, vin și pește. Văzând monahul, s-a minunat și l-a întrebat pe mirean dacă nu cumva are și el nevoie de pâine, iar acesta i-a răspuns: *„Nu! Când luam ceva de la tine, ca focul intra în casa mea și se mistuia și lucrul cel mai mic pe care îl aveam. Iar de când nu mai iau de la tine, mă binecuvintează Dumnezeu”*. Mergând apoi monahul și vestind toate acestea bătrânului, acesta i-a zis: *„Aceasta îi este mai de folos lui – să facă milostenie din osteneala sa și să ia rugăciune de la sfinți și așa se binecuvintează”*.

Parcurgând învățăturile despre milostenie ale Părinților pustiei din *Pateric* vedem că ei căutau să nu primească niciodată mai mult decât le era necesar; nu-și puneau nădejdea de vindecare în bani, ci în Dumnezeu; se bucurau de momentele de lipsuri materiale, pentru că acestea le aduceau smerenie în suflet, iar dulceața prezenței lui Dumnezeu pe care o simțeau în suflet, îi făcea să nu-și mai dorească nimic din lumea asta; și recomandau ca cel care dă, să dea cu multă smerenie, ca și cum ar lua el milostenie.

Așadar, făcând legătură și cu lectura evanghelică din aceasta duminică, pescuirea minunată este un foarte bun exemplu a ceea ce înseamnă a-L avea pe Hristos alături de noi și, mai ales, în noi. Este un exemplu de ce minunate binefaceri se învrednicesc cei care ascultă de El și caută să-L urmeze, precum au făcut pescarii, ce mai târziu au devenit sfinți apostoli.

Alexandru Burac

Sfinți Români (14)

În ziua de 27 septembrie, este pomenit **Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul**, mitropolit al Țării Românești. S-a născut în Iveria sau Georgia de azi, în jurul anului 1650, părinții săi Ioan și Maria botezându-l cu numele de Andrei. Încă din tinerețe a căzut rob la turci, care l-au dus la Istanbul (Constantinopol). Se pare că după ce a scăpat din robie a trăit în preajma Patriarhiei ecumenice, unde avea să dobândească multiple cunoștințe de sculptură în lemn, pictură și broderie.

În jurul anului 1690, în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu, a venit în Țara Românească, unde, învățând meșteșugul tiparului, va ajunge în scurt timp conducător al Tiparniței Domnești de la București, unde va lucra până în 1694, tipărind mai multe cărți, între care o carte grecească, *Antim ieromonah* și o *Psaltire românească*. În anul 1696 ieromonahul Antim se stabilește la Mănăstirea Snagov, unde va întemeia o nouă tipografie devenind și egumenul acestui așezământ monahicesc.

În anul 1701, se reîntoarce în Țara Românească, unde va fi ales episcop al Râmnicului, iar ulterior mitropolit al Țării Românești. Va înființa la Târgoviște o nouă tipografie, astfel încât numărul cărților tipărite în limba română era în continuă creștere: *Psaltirea*, *Octoihul*, *Liturghierul*, *Moliftelnicul*, *Catavisierul*, *Ceaslovul ș.a.* De amintit este faptul că mitropolitului Antim îi revine meritul de a fi introdus limba română în slujba bisericească desăvârșind ceea ce se inițiasse în timpul lui Matei Basarab (tipicul în românește) și Șerban Cantacuzino (textele biblice). După păstorirea sa au rămas netraduse doar *Mineiele*, *Triodul* și *Penticostarul*, care se vor tipări mult mai târziu. Dintre lucrările scrise de el însuși amintim: *Învățătura pe scurt pentru taina pocăinței* (Râmnic, 1705), *Învățătura bisericească la cele mai trebuincioase și mai de folos pentru învățătura preoșilor* (Târgoviște, 1714), *Sfaturi creștine politice către domnitorul Ștefan Cantacuzino*, în grecește (București, 1715). De asemenea sunt prețuite până astăzi predicile sale, cunoscute sub numele de *Didahii*, predici originale, strâns legate de realitățile vieții.

Vrednicul Mitropolit Antim este ctitorul mănăstirii cu hramul *Tuturor Sfinților* din București, mănăstire ridicată între anii 1713-1715, după planurile lucrate de el însuși și care îi poartă astăzi numele. Alături de activitatea sa din Țara Românească, s-a îngrijit și de românii ortodocși din Transilvania, pe care i-a încurajat în momentele dificile pe care aceștia le-au trăit. O dată cu numirea primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, în 1716, mitropolitul Antim a fost învinuit că ar fi avut legături cu austriecii, că ar fi uneltit împotriva domnului și a turcilor, fiind astfel arestat din porunca domnului, promițându-i-se eliberarea doar dacă va demisiona. Refuzând aceasta, Mavrocordat a cerut patriarhului din Constantinopol să-l caterisească, lucru pe care acesta l-a și făcut. În sentința de caterisire i s-au adus felurite învinuiri nedrepte, între care și aceea că s-a ridicat împotriva "puternicei împărății" turcești, pe baza cărora a

fost scos din rândul arhierilor și călugărilor, urmând să fie închis pe viață în mănăstirea Sf. Ecaterina din Muntele Sinai. Această pedeapsă n-a mai ajuns să o ispășească, pentru că ostașii care însoțeau spre Muntele Sinai l-au măcelărit, aruncându-i trupul în râul Tungia, lângă Adrianopol. Moartea lui s-a întâmplat în toamna anului 1716. În felul acesta și-a sfârșit viața mucenicește, ca și binefăcătorul său, domnul Constantin Brâncoveanu.

Așadar, mitropolitul Antim Ivireanul și-a pus toate cunoștințele râvna și priceperea în slujba Bisericii și a credincioșilor români care-l primiseră cu atâta dragoste.

A consemnat *Vasilica Onofrei*

După: *Sfinți români și apărători ai legii strămoșești*

„Nu este cu putință să ajungă cineva la liniștea mântuirii, de nu va trece întâi prin ușa răbdării.

Ne este cu putință să se suie în cereasca cetate a fericirii de nu va intra prin calea smereniei

Nu este cu putință să se înalțe în ceata sfinților, de nu se va smeri cu duhul aici, jos, în orașul celor pământești.

Nu este cu putință să împărătească împreună cu Hristos la ceruri, de nu va păși aici pe urmele lui Hristos purtându-și crucea.

Nu este cu putință a rămânea cuiva nume vestit în lume, cu fapte rele și necuvioase.”

Antim Ivireanul, *Didahii*

Din Tâlcuirea Evangheliei

- fragment din Predica rostită de Sfântul Antim când a fost instalat Mitropolit al Ungrovlahiei -

...Dumnezeu vrea pe toți oamenii să-i mântuiască și la cunoștința adevărului să vie, căci aceasta este mare sete la Dumnezeu: a pofti și a iubi să se mântuiască oamenii... Pentru aceasta au vrut să răsără lumina dumnezeirii Lui în toată lumea: „și venind împlinirea vremii - după cum zice fericitul Pavel - vrut-a Dumnezeu să vie Fiul Lui, să se nască din femeie, să se facă sub lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere” (Galateni 4,4-5)... Și ce face ? A luat propovăduitori Evangheliei nu păstori, ca pe prooroci, ci pescari, vânători de pește și i-a trimis să propovăduiască lumii Vestea cea Bună, încredințând în mâinile și în limbile lor doftoria lumii, zicându-le: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Încetați de a vă trudi deasupra mării celei însuflețite. Mutați, pentru dragostea Mea, meșteșugul cel pescăresc pe pământ. Acolega pe dânsul trimiteți și vă întindeți mrejele. Vânați pentru Mine vânatul credinței. Veniți după Mine. Urmați-Mi Mie, ucenicii Mei și învățătorii lumii. Lucrați, pentru

dragostea Mea, meșteșugul vostru, pentru ceruri. Vărsată este ca apa mării pe pământ închinăciunea idolească. Zidirea este acoperită cu norul a mulți dumnezei. Adâncul necredinței îneacă toată lumea; oamenii se cufundă în valurile drăcești. Lumea s-a stricat de mulțimea vărsării de sânge și se strică de jertfele cele stricăcioase. Vă voi pune asupra lor ispravnici și doftori pe voi, pe pescari. Patima aceasta cheamă meșteșugul vostru. Să slujim cu iarbă mântuitoare zidirea ce este în nevoi. Veniți după Mine”.

Iară ei, lăsând mrejele, merseră după Dânsul. Într-un gând era ceata ucenicilor cu pofta Stăpânului; și ca niște oameni dreți și lipsiți de răutate n-au viclenit în mintea lor, nici și-au prepus în inima lor, de acea chemare; ci ca niște oameni blânzi și fără de răutate au mers după Dânsul, ca fierul după piatra magnetului și ca părul după chihlimbarul cel curat. Și cu puterea Mântuitorului Hristos au rușinat pe cei ce i-au văzut, și ca niște pești, cu mreaja bogosloviei (cuvântării), au prins mulțimea și au vânat auzurile noroadelor, și au înduplecat inimile tiranilor și sufletele împăraților le-au supus; și au făcut o izbândă și o biruință atât de frumoasă, cât n-au putut-o face toate împărățiile lumii. Oameni fără de arme și nedichisiți într-ale oștirii, săraci de avuție, lipsiți de învățatură, slabi de post, blânzi pentru nerăutate, ei au înălțat nu steaguri de oaste, ci numai Crucea, semnul păcii, propovăduind nu cu sunete de tobe și de surle, ci numai cu neputincioasă limbă și neînvățată, pe Hristos și credința, fulgerând, nu zic, dar nu cu fulgerele săbiilor celor ascuțite, ci numai cu strălucirile unei vieți bune, neumplând pământul de oști, nici acoperind marea de corăbii cu pânze, ci numai fără de răni, fărăde sânge, fără de vătămare, aceștia calcă și supun toată păgânătatea, biruiesc iadul, sting înșelăciunea, izgonesc minciuna, întind numele lui Hristos și credința, cât este întins pământul și lumea.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.

Scrisoarea adresată de Înalț Prea Sfințitul Daniel Mitropolitul Moldovei și Bucovinei cu prilejul slujbei de înmormântare a regretatului preot

Aristide Lefter

Îndurerată familie,

Întristată adunare,

Vestea trecerii la cele veșnice a părintelui Aristide Lefter a pricinuit multă durere celor care l-au cunoscut.

Plecarea lui dintre noi înseamnă o grea pierdere pentru dumneavoastră, familia sa, dar și pentru credincioșii pe care i-a păstorit.

Părintele Aristide Lefter s-a născut la 23 noiembrie 1929, în ținutul plin de istorie și farmec mioritic al Vrancei. Copilăria și tinerețea i-au fost însă umbrite de greutățile și lipsurile războiului. Cu toate acestea, a absolvit cursurile Seminarului Teologic de la Roman, apoi cursurile Institutului Teologic din București, precum și ale Institutului de Științe Economice, evidențiindu-se ca un foarte bun student.

A început misiunea preoțească în anul 1958, fiind hirotonit de P.S. Episcop Antim al Buzăului.

Începând cu data de 1 ianuarie 1963, cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Iustin Moiescu, a fost transferat ca preot în Mitropolia Moldovei și angajat la Centrul eparhial Iași, unde, de-a lungul anilor, a desfășurat mai multe activități: a fost revizor contabil, inspector bisericesc și președinte al Consistoriului eparhial.

Înzestrat cu un simț liturgic deosebit, părintele Aristide Lefter a fost un mare iubitor al slujirii sfântului altar și al oamenilor. De asemenea, este cunoscută dăruirea și spiritul misionar și gospodăresc al părintelui Aristide Lefter, care rămâne în amintirea enoriașilor ca un preot vrednic, preocupat să mențină în parohie spiritul de unitate și fidelitate a credincioșilor față de Sfânta noastră Biserică.

În acest moment al despărțirii de noi a vrednicului de pomenire părintele Aristide Lefter, rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă mângâie și să vă întărească, pe dumneavoastră, familia lui, și pe toți cei care l-ați iubit, iar sufletului părintelui Aristide să-i dăruiască pace sfântă și să-l așeze în ceata dreptilor, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

Veșnica lui pomenire, din neam în neam!

Cu profundă compasiune și părintești binecuvântări,

† Daniel Mitropolitul Moldovei și Bucovinei